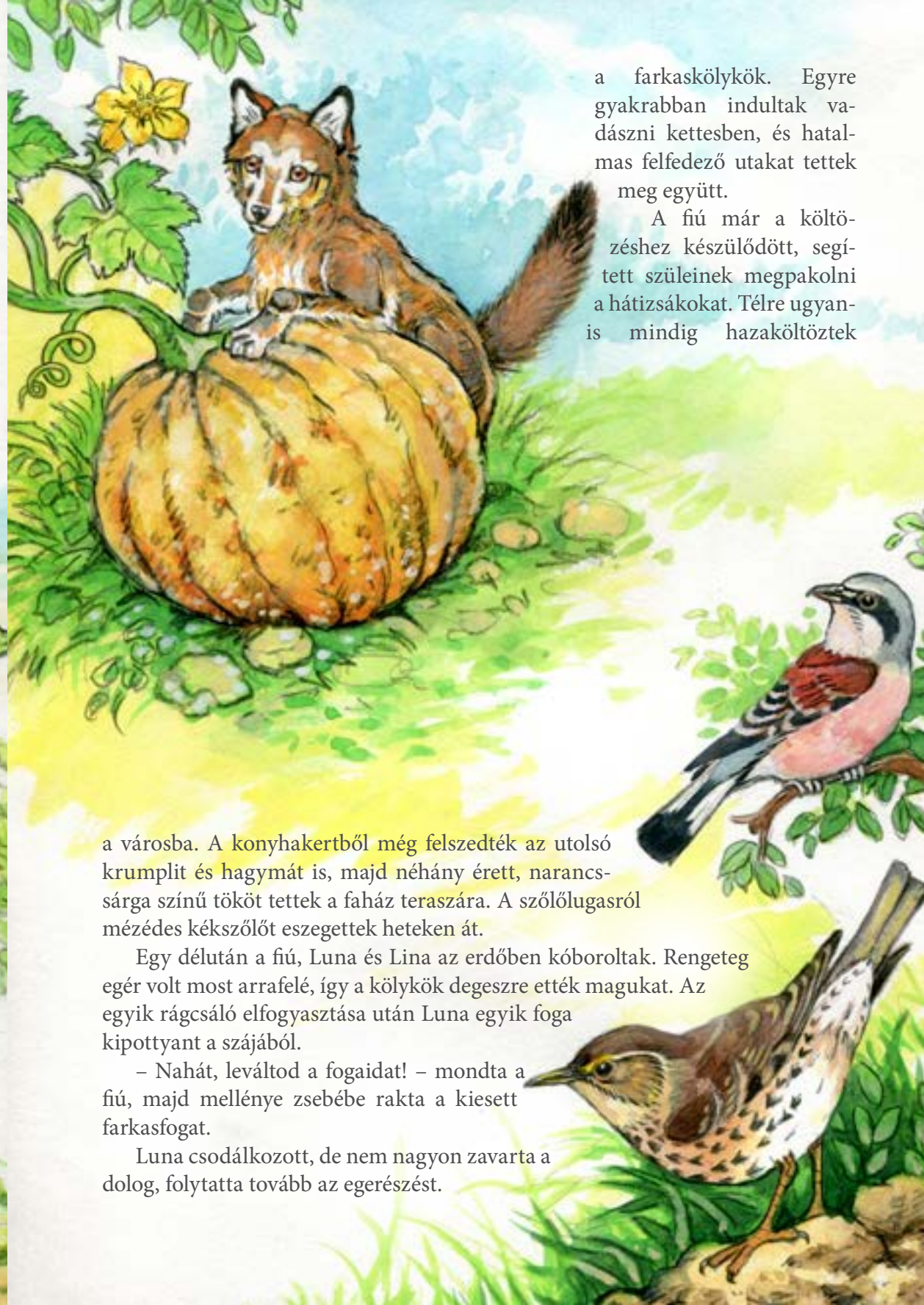

A VÁLASZ

Amikor a fiú felébredt, a kíváncsi kölykök már a kertben voltak, hiszen még sok felfedeznivaló várt rájuk. Egyre kevesebbet akartak aludni, folyton csavarogni vágytak.

Luna épp egy hosszú ággal a szájában rohangált fel és alá, Lina pedig az ág végébe kapaszkodva próbálta elszedni testvérétől a játékot. A húzd meg, ereszd meg játéknak, úgy tűnt, sosem lesz vége. De Luna hirtelen elengedte a botot, és a távolba révedt. Tekintete olyan éber volt, mint még soha. Villámgyors futásba kezdett, és addig kergetett egy mezei nyulat, amíg el nem kapta. A zsákmányon aztán megosztotta testvérel. A fiú a teraszról büszkén figyelte a kölykök fejlődő vadásztechnikáját, miközben megitta a reggeli kakaóját.

Hétára sütött a nap, de már nem volt olyan ereje, mint néhány hete. Elő kellett venni a melegebb ruhákat. A kiscarkasok bundája egyre vastagabb lett, egészen kikerekedtek. Az erdő lombjai sárgás-pirosas színűre váltottak, és hamarosan térdig érő avarban rótták az erdei utakat

a farkaskölykök. Egyre gyakrabban indultak vadászni kettesben, és hatalmas felfedező utakat tettek meg együtt.

A fiú már a költözéshez készülődött, segített szüleinek megpakolni a hátizsákokat. Télre ugyanis mindig hazaköltöztek

a városba. A konyhakertből még felszedték az utolsó krumplit és hagymát is, majd néhány érett, narancssárga színű tököt tettek a faház teraszára. A szőlőlugasról mézédese kékszőlőt eszegettek heteken át.

Egy délután a fiú, Luna és Lina az erdőben kóboroltak. Rengeteg eger volt most arrafelé, így a kölykök degeszre ették magukat. Az egyik rágcsláló elfogyasztása után Luna egyik foga kipottyant a szájából.

– Nahát, leváltod a fogaidat! – mondta a fiú, majd mellénye zsebébe rakta a kiesett farkasfogat.

Luna csodálkozott, de nem nagyon zavarta a dolog, folytatta tovább az egerészést.

Egy mohos farönkre ült le a fiú, és onnan figyelte, ahogy a bükkmakktermést eszegetik a rágcsálók, és ahogy egy kék szárnyú mátyásmadár néhány száz méterrel arrébb hordja, majd eltünteti az avarban a tölgymakkot.

– Hiányozni fog nekem ez az erdő és ti is! – mondta a fiú a kisc farkasoknak, érezve, hogy hamarosan közeledik a búcsúzás ideje.

Luna és Lina egymásra néztek, majd mindketten odahajtották fejüket a fiú ölébe.

– Örökké szeretni fogunk téged! Szétszakíthatatlan kötelék alakult ki közöttünk – mondták a kisc farkasok. – És fogunk még találkozni!

A fiú megölelte őket. Amint szürkületi kezdett, visszaindultak a ház felé. Fejük felett denevérek repkedtek, és közben serényen kapkodták be a bogarakat. Váratlanul nagy szél kerekedett, és felkapta a friss avart a földről. Varázslatos volt, ahogy a színes levelek aláhullottak. Néhány sárga levél épp a farkaskölykök fején landolt.

Egy gatyáskuvik a búbosbanka hangjára emlékeztető huhogásba kezdett a közelben. Luna ekkor elkiáltotta magát:

– Áúúú! Áúúú!!!

Lina csatlakozott hozzá:

– Áúúú!!!

Hangjuk már olyan erős volt, hogy betöltötte az egész erdőt.

Ezúttal viszont nem maradt el a válasz. A távolból egy farkas hangja hallatszott! A farkaskölykök úgy megörültek, hogy rögtön egymás nyakába ugrottak. Folytatták hívó kiáltásukat, majd vártak a válaszra.

